

Op de helft van mijn twee levens

Eerste druk, januari 2011
© 2011 Cornell Niks

Foto's binnenwerk: familie Niks
Foto van Cornell en zijn moeder: Sasha Lambert
Portretfoto: fotoarchief 's Heeren Loo

ISBN: 978-90-484-9005-9
NUR: 402

Uitgever: Literoza, Zoetermeer
www.literoza.nl

Literoza

Auteursbegeleiding- en advisering: Nederlands Auteurs Bureau, Blaricum
Redactie en interviews: Gea Mollema
Correctie: drs. Matty Zwart-van Dijk

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Cornell Niks

**Op de helft van
mijn twee levens**

*Ik draag dit boek op aan mijn ouders en aan
Rik, Gladys, Brigitte en Fred,
die mij zo onvoorwaardelijk en liefdevol hebben gesteund.*

Mijn dank is groter dan ik ooit in woorden kan uitdrukken.

Cornell

Inhoudsopgave

Voorwoord	9
Hoofdstuk 1 Cornell komt uit coma	13
Het verhaal van Truus Weijers	16
Het verhaal van Richard Niks	27
Hoofdstuk 2 Mijn jeugd	33
Het verhaal van Gladys Niks	42
Het verhaal van Brigitte van Tol	46
Hoofdstuk 3 Revalideren	51
Het verhaal van Rik Niks	61
Hoofdstuk 4 Terug in de schoolbanken	67
Het verhaal van Edwin Jansen	74
Hoofdstuk 5 Mijn spirituele weg	79
Het verhaal van Ria Dusseldorp	89
Hoofdstuk 6 Dierbare mensen	93
Het verhaal van Dikla Vrolijk	100

Hoofdstuk 7 Vergeving	105
Nawoord	III
Dank aan sponsors	II3
Handige adressen	II5
Over de totstandkoming van Cornells boek	II7

Voorwoord

Cornell Niks was twintig jaar oud toen hij tijdens een cafébezoek in elkaar werd geslagen door twee broers, de eigenaars van de kroeg. Meer dood dan levend werd hij op straat gegooid. In het Gemini Ziekenhuis in Den Helder werd duidelijk dat Cornell zeer ernstig gewond was. Hij werd overgebracht naar de intensive care van het AMC, waar hij wegzakte in een diep coma. Zijn grote hersenen bleken stil te liggen en de artsen gaven hem weinig kans op overleven. Uiteindelijk gebeurde er een wonder, nadat hij na ruim drie maanden weer teruggekeerd was in het Gemini Ziekenhuis in Den Helder: Cornell werd wakker.

Mijn vader lag in het Gemini Ziekenhuis. Beneden in de hal trof ik Richard Niks, de vader van Cornell. Ik kende de familie al jaren en natuurlijk vroeg ik hoe het met Cornell ging. Vanaf toen hebben we een aantal keren 's avonds zitten praten. Zijn verhaal en het grote verdriet van het hele gezin Niks deden mij iets. Niet alleen werd ik geraakt door het verdriet, maar ook door de liefde van dit gezin en de enorme verbondenheid met elkaar. Als tijgers gingen zij voor Cornell. Zij vonden het vanzelfsprekend. Ik niet.

Ik ben Cornell van een afstand blijven volgen en stond er verbaasd over hoe hij steeds meer opknapte. Onze paden kruisten zich weer toen mijn vader steeds slechter ter been werd en het

raadzaam leek om een *booster* voor hem te bestellen. De levertijd was minstens een half jaar. Ik wist dat Cornell zo'n elektrische scootmobiel ongebruikt in de schuur had staan en vroeg hem of mijn vader die mocht lenen. Cornell deed immers alles op zijn driewieler, de booster was voor hem echt een stap te ver. Wat ben ik blij geweest met die booster van Cornell. Achteraf bleek dat halve jaar exact de tijd te zijn die mijn vader nog restte.

Ik raakte opnieuw in gesprek, nu met Truus, de moeder van Cornell, en met Cornell zelf. Weer werd ik getroffen door zijn verhaal en dat van zijn moeder, die zo heeft gevochten om hem uit zijn coma te halen. Maar ook de lange weg daarna knokte zij met hem mee. Over haar verbetering, optimisme en onvoorwaardelijke moederliefde en ook over de vechtlust en kracht van Cornell wilde ik graag schrijven. Uren heb ik met allebei doorgebracht. Het verhaal van Cornell en Truus verscheen in 1996 in *Top Santé*, het blad waarvoor ik destijds als redacteur werkzaam was.

Vorig jaar werd ik benaderd door het Nederlands Auteurs Bureau met de vraag of ik Cornell wilde begeleiden bij het schrijven van een boek over zijn geschiedenis en of ik ook de daarbij behorende interviews wilde afnemen en optekenen. Ik heb volmondig ja gezegd, want zijn verhaal verdiende het om te worden vastgelegd. Cornell en ik hebben ervoor gekozen om de hoofdstukken over zijn leven af te wisselen met de verhalen van zijn dierbaren.

Ik ben heel blij dat ik opnieuw de gelegenheid heb gekregen om met Cornell samen te werken. Zijn optimisme en levenshou-

ding vind ik heel inspirerend. Zowel Cornell als ik hopen dat dit boek een steuntje in de rug is voor lotgenoten en hun naasten.

Cornell, Truus, Richard, Rik, Gladys, Brigitte, Ria, Edwin en Dikla wil ik bedanken voor het mij geschonken vertrouwen.

Ik wens iedereen veel leesplezier.

Gea Mollema

Gea Mollema heeft Cornell begeleid bij het schrijven van dit boek. Zij tekende ook de verhalen op van de personen die zo'n belangrijke rol hebben gespeeld in het leven van Cornell. Gea is nu freelance tekstschrijver. Zij startte haar carrière als journaliste bij het *Noordhollands Dagblad* en werkte onder meer voor *Parool.tv* en *Top Santé*. Voor dat blad interviewde zij Cornell en zijn moeder in 1996.

Hoofdstuk 1

Cornell komt uit coma

Ik word wakker, kijk om me heen en zie mijn moeder. Ik heb het warm, zweet als een otter en kan mij niet bewegen. Ik lig in een auto en als ik door de achterraut kijk, zie ik dat we net onder een viaduct door rijden. Ik probeer me los te wrikken, waardoor ik nog harder ga zweten. Mijn moeder probeert me gerust te stellen en dan zak ik weer weg in wat achteraf een coma blijkt te zijn. Kerstnacht is de eerste keer dat ik even contact maak met mijn moeder. Daarna zak ik weer weg, maar ik word nu steeds vaker even wakker. Ik herinner mij ook dat mijn vriend Robby vertelde dat hij vader was geworden van een zoon. De keer dat ik daarna wakker word, schiet het vuurwerk langs mijn raam. Het nieuwe jaar van 1990 is net begonnen. Ik zak weer weg en ontwaak half januari voorgoed.

Ik lig in een ziekenhuis, dat besef ik wel, maar wat is er met mij gebeurd? Ik heb geen idee. Ik kan niet praten, bewegen gaat moeizaam, mijn armen staan krom en mijn rechterhand is een gebalde vuist die ik niet kan openen. Er moet iets fout zijn gegaan, maar wat? Ik denk dat ik betrokken ben geweest bij een auto-ongeluk. Ik rij immers wel eens zonder rijbewijs.

Mijn moeder, die me door en door kent, ziet aan mijn ogen dat ik echt bij ben. Het is het begin van een fijne periode, waarin ik word omringd door veel liefde van mijn familie en vrienden. Praten

kan ik niet en mijn broer Rik bedenkt een systeem. Hij schrijft het alfabet op papier en gaat met een pen langs de letters. Zodra hij bij een letter komt waarmee ik een woord wil maken, knipper ik met mijn ogen en dan schrijft hij de letter op. Op die manier kan ik toch communiceren en vragen stellen. Op een ochtend vraag ik aan mijn moeder: ‘Wat is er met mij gebeurd?’ Mijn moeder wordt stil, legt het papier weg en vertelt dat ik in elkaar ben geslagen in het café door twee broers, tevens eigenaars van de kroeg, en in coma heb gelegen. Het kwartje valt onmiddellijk. Ik weet dat ze me wilden pakken en het is ze dus ook gelukt. Ik ben laaiend; ik was een sterke jongen, hoe heeft dit kunnen gebeuren?

Ik lig nog steeds in het ziekenhuis in Den Helder, waar iedereen blij is omdat ik uit coma ben. Maar ben ik blij? Ik kan niet meer lopen, mijn armen en polsen zijn misvormd en ik kan niet meer praten. Maar door de blijheid van mijn omgeving word ik ook blij. Iedereen is positief en ik ga erin mee.

Ik zit in een rolstoel in mijn kamer en mijn vriend Edwin komt binnen. Hij gaat bij het raam zitten en begint een verhaal voor te lezen uit de krant. Hij doet dat zo grappig, dat ik bijna uit mijn rolstoel val van het lachen. Mijn moeder komt binnen en ik zie haar schrikken, want ik ben erg aan het schudden. Als eenmaal duidelijk is dat het komt van het lachen, kan haar dag niet meer stuk. Die dag wordt het verhaal me zeker nog tien keer verteld, want iedereen wil me zien lachen. De lol is er na de elfde keer wel af.

Ik krijg voeding via een sonde. Totdat een broeder per ongeluk op een middag mijn kamer binnenstapt met een bord warm eten. Hij maakt zijn excuses en vertrekt. Ik ruik het eten en maak duidelijk dat ik dat ook wil. Mijn sonde gaat er dezelfde dag nog uit en ik

krijg mijn eerste echte eten sinds maanden. Heerlijk! Het is het begin van een inhaalrace. Ik eet de gekste dingen. Ik weeg nog maar 48 kilo, dus er kan wel wat bij. Hele slagroombussen worden in mijn mond leeggespoten. En zowel broer Rik als vriend Olaf verrast mij 's morgens vaak met de lekkerste ontbijtjes.

Het slangetje in mijn buik om te plassen floept eruit tijdens het verschonen. Het lukt de verpleging niet om de slang weer in het gaatje te bevestigen. Maar dan blijkt dat ik weer normaal kan plassen, hoewel nog steeds in een luier. Ik kan nu weer zelf eten, heb geen slangetjes meer die uit mijn lichaam komen en kan mijn omgeving duidelijk maken wat ik wil via het lettersysteem dat Rik voor mij heeft ontworpen. Maar dat is het wel zo'n beetje. Het wordt tijd dat ik weer leer praten en lopen, dat ik weer de oude Cornell ga worden. Dus wordt er op mij ingeprept om naar Heliomare te verhuizen, een revalidatiecentrum in Wijk aan Zee. Ik wil er helemaal niet naartoe. Ik voel me veilig hier in het Gemini en heb helemaal geen zin in een onbekende wereld waar ik niet de hele tijd mijn familie en vrienden om mij heen kan hebben. En dan komt het talent van mijn moeder om de hoek kijken: zij kan je altijd enthousiast maken en vertelt er zo leuk over dat ik overstag ga. Ik begin er zelfs zin in te krijgen.

Mijn afscheid van het ziekenhuis wordt gevierd met een sinterklaasfeest. Dat feest heb ik gemist omdat ik in coma lag. Bijna al mijn vrienden zijn er en natuurlijk mijn vriendin Dikla. Die vriendin, dat mooie meisje, is nog steeds bij mij. Door mijn ongeluk heb ik alles ingeleverd, maar mijn vriendin houdt nog steeds van mij. Het geeft mij het gevoel dat ik iemand ben, dat ik er nog toe doe.